

8) Er det alene den nationale ret, som har kompetence til at afgøre, om et organ som det omhandlede forsikringselskab opfylder de kriterier, som muliggør, at bestemmelserne i et direktiv, som har direkte virkning, kan gøres gældende over for dette selskab? Dersom dette spørgsmål besvares bekræftende, hvilke kriterier finder da anvendelse med henblik herpå?

9) Kan den manglende gennemførelse af direktiv 2005/14/EF (hvis frist for gennemførelse udløb den 11.6.2007) i en EU-medlemsstats nationale lovgivning, herunder navnlig bestemmelserne i »betragtning« 20-22, være til skade for sagsøgeren, idet der herved sker en tilsidesættelse af hans grundlæggende rettighed, nemlig ejendomsretten, selv om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF (?) [af 16. september 2009 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse] nu har ophævet direktiv 72/166/EØF, 84/5/EØF, 90/232/EØF, 2000/26/EF og 2005/14/EF, idet de bestemmelser, som denne ret har henvist til, alle er at finde i det nye EF-direktiv, som i videre udstrækning end de ophævede bestemmelse beskytter rettighederne for en person, som har lidt skade som følge af en færdselsulykke?

10) Kan den nationale ret ex officio gøre gældende, at der er sket en tilsidesættelse af en fællesskabsbestemmelse og erklære en bestemmelse om udelukkelse fra en forsikret risiko for ugyldig i en situation, hvor skadelidte, dvs. forbrugeren, ikke er blevet oplyst om udelukkelsesbestemmelserne (situationer, hvor forsikringen ikke gælder, hvilket er i strid med bestemmelserne i direktiv 2005/14) samt i en situation, hvor forsikringselskabet har fastsat flere udelukkelse, end hvad der er foreskrevet i rammeloven om forsikring, lov nr. 136/1995, selv om sagsøgeren for retten ikke har nedlagt påstand om, at bestemmelsen erklæres for ugyldig, og selv om den nationale lovgivning har gennemført bestemmelserne i direktiv 93/13/EF⁽⁸⁾ ved lov nr. 193/2000⁽⁹⁾ — Monitorul Oficial al României (Rumæniens Moniteur officiel), del I af [10.11.2000, nr. 560] (suppleret ved lov nr. 363/2006 om urimelige vilkår i aftaler indgået mellem erhvervsdrivende og forbrugere — Monitorul Oficial af 28.12.2007, nr. 899)?

⁽¹⁾ Lov nr. 136/1995 om forsikring og genforsikring i Rumænien, Monitorul Oficial af 30.12.1995, nr. 303, del I.

⁽²⁾ Monitorul Oficial af 23.12.2004, del I.

⁽³⁾ Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30.12.1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT 1984 L 8, s. 17).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 92/49/EØF af 18.6.1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) (EFT L 228, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 2002/8/EF af 27.1.2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art (EFT L 26, s. 41).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11.5.2005 om ændring af Rådets direktiv 72/166/EØF, 84/5/EØF, 88/357/EØF og 90/232/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EUT L 149, s. 14).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16.9.2009 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (EUT L 263, s. 11).

⁽⁸⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (EFT L 95, s. 29).

⁽⁹⁾ Lov nr. 193/2000 urimelige vilkår i aftaler indgået mellem erhvervsdrivende og forbrugere — Monitorul Oficial af 10.11.2000, nr. 560, suppleret ved lov nr. 363/2007 om bekæmpelse af erhvervsdrivendes anvendelse af urimelige praksisser over for forbrugere og om harmonisering af bestemmelserne for at bringe dem i overensstemmelse med EU-bestemmelserne om beskyttelse af forbrugere, Monitorul Oficial af 28.12.2007, nr. 899 del I.

Sag anlagt den 24. februar 2010 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-103/10)

(2010/C 113/48)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved P. Oliver og P. Andrade, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Portugisiske Republik

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/121/EF af 18. december 2006 om ændring af Rådets direktiv 67/548/EØF om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer med henblik på tilpasning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH) og om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

— Republikken Portugal tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 1. juni 2008.

(¹) EUT L 396, s. 855.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal Administrativo (Potrugal) den 25. februar 2010 — Lidl & Companhia mod Fazenda Pública

(Sag C-106/10)

(2010/C 113/49)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal Administrativo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Lidl & Companhia

Sagsøgt: Fazenda Pública

Intervenient: Ministério Público

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 78, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 79, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/112/EF (¹) af 28. november 2006 fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for, at beløbet af den bilafgift, der er indført ved lov nr. 22-A/2007 af 29. juni 2007, medregnes i afgiftsgrundlaget for moms i forbindelse med erhvervelser inden for Fællesskabet?

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdi-afgiftssystem — EUT L 347, s. 1.

Sag anlagt den 1. marts 2010 — Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-111/10)

(2010/C 113/50)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved V. Di Bucci, L. Flynn, B. Stromsky, A. Stobiecka-Kuik, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse af 16. december 2009 om Republikken Litauens myndigheders ydelse af statsstøtte til køb af stats-ejet landbrugsjord mellem den 1. januar 2010 og den 31. december 2013 (¹) annulleres.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- 1) Rådet har ved at vedtage den anfægtede afgørelse omgjort Kommissionens beslutning, der er resultatet af forslaget om passende foranstaltninger i punkt 196 i EF-rammebestemmelser for statsstøtte til landbrug og skovbrug 2007-2013 (²) (herefter »landbrugsbestemmelserne fra 2007«), og Litauens ubetingede accept heraf, som pålagde sidstnævnte at bringe en eksisterende støtteordning til køb af statsejet landbrugsjord til ophør senest den 31. december 2009. Rådet har i realiteten under dække af ekstraordinære omstændigheder tilladt Litauen at opretholde den pågældende ordning indtil udløbet af landbrugsrammebestemmelserne fra 2007 den 31. december 2013. De af Rådet fremførte omstændigheder som begrundelse for afgørelsen udgør af indlysende grunde ikke ekstraordinære omstændigheder af en sådan karakter, som skulle kunne begrunde den trufne afgørelse, og tager ikke hensyn til Kommissionens beslutning vedrørende denne ordning.
- 2) Kommissionen har fremført fire anbringender til støtte for sin annullationspåstand:

For det første har Kommissionen anført, at Rådet ikke havde kompetence til at handle i henhold til artikel 108, stk. 2, tredje afsnit, TEUF, idet den støtte, der blev godkendt, udgjorde eksisterende støtte, som Litauen havde forpligtet sig til at bringe til ophør inden udgangen af 2009, da Litauen accepterede de passende foranstaltninger, som Kommissionen havde foreslået den.

Kommissionen har endvidere gjort gældende, at Rådet har misbrugt sine beføjelser ved at forsøge at ophæve konstateringen om, at støtteforanstaltninger, som Litauen frit kunne opretholde indtil udgangen af 2009, men ikke efter denne dato, kunne opretholdes indtil 2013.

For det tredje blev den anfægtede afgørelse truffet i strid med princippet om loyalitet, som gælder for medlemsstater og mellem institutionerne. Rådet har med sin beslutning frigjort Litauen for sin samarbejdsforpligtelse over for Kommissionen for så vidt angår de passende foranstaltninger, som denne medlemsstat havde accepteret vedrørende eksisterende støtte til køb af statsejet landbrugsjord inden for rammerne af samarbejdet efter artikel 108, stk. 1, TEUF.